

РЕШЕНИЕ

№ 15442

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Биляна Икономова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **2001** по описа за **2026** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно- процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Е. И. Л., чрез адв. Р., срещу Решение № 3981 от 04.11.2025 г. по НАХД № 7070/2025 г. по описа на СРС, НО, 129 - ти състав, с което е потвърден електронен фиш серия К № 10477385, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП му е наложена глоба в размер на 400 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение. Правят се възражения, че СРС необосновано е приел за доказана фактичката обстановка, отразена в обжалвания електронен фиш, тъй като не е извършен задълбочен и обективен анализ на събраните е хода на проведеното съдебно производство доказателства. Твърди се, че нарушението не е извършено от Е. И. Л., тъй като към момента на установяване на нарушението автомобилът е управляван от друго лице. Моли за отмяна на решението на СРС и присъждането на разноски за две съдебни инстанции.

В съдебно заседание, касаторът - редовно призован, представлява се от адв. Р., който поддържа жалбата, моли за отмяна на отмяна на решението на СРС, алтернативно за връщане на делото за ново разглеждане. Претендира разноски.

Ответникът редовно призован, не се явява и не изпраща представител за участие в производството. Представа писмено становище, в което развива аргументи за неоснователност на

жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в преклузивния срок по чл.211, ал.1 АПК, вр. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащо на оспорване, по реда на чл. 208 АПК, съдебно решение.

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на СРС е приел, че на 07.10.2023 г., в 16:09 часа преносима видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип „Cordon M2” с № MD 1193 (временно разположена на участък от пътя), заснела лек автомобил „М. “ с регистрационен [рег.номер на МПС] , движещ се в [населено място], по [улица]до №421, с посока на движение от Околовръстен път към [улица], с превишена скорост – 86 км/ч (след приспаднат толеранс от 3 км./ч. от реално измерената скорост от 89 км./ч.), при максимално разрешена скорост за населено място от 50 км./ч., въведено с общото ограничение, предвидено в разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗДвП. Приложен е снимков материал като вещественно доказателствено средство, от който са видни марката и регистрационният номер на процесното МПС.

Въз основа на тези данни и проверка за собственост на заснетото МПС с регистрационен [рег.номер на МПС] , е установено, че същото е регистрирано на ЕТ „Я. А. – ЕВРО ЕЛИТ“, поради което за извършеното нарушение е съставен ЕФ серия К № 8201003 на Я. А. А.. След връчване на същия на 24.02.2025 г. А. е подал декларация по чл.189, ал.5 ЗДвП, с която е декларирал, че на 07.10.2023 г. е предоставил посоченото МПС за управление на Е. И. Л., като е представил и копие от неговото СУМПС. С оглед на това и при съобразяване на разпоредбата на чл.189, ал.5 ЗДвП /в редакцията към датата на нарушението/ е издаден ЕФ К № 10477385 на лицето, посочено в декларацията, а именно Е. И. Л..

Въз основа на установеното от фактическа страна съдът е обосновал и правните си изводи, че оспореният електронен фиш притежава задължителните реквизити по чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Въз основа на събраните и ценени доказателства по делото съдът е приел, че Е. И. Л. е осъществила от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за допустимата скорост на движение при управление на МПС в населено място.

Решението е законосъобразно.

Правилно първоинстанционният съд въз основа на събраните по делото доказателства е приел, че касаторът е нарушил чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който в населено място ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили е 50 км/ч. В разглеждания случай скоростта на автомобила от 86 км/ч е установена в населено място – в [населено място], по [улица]до №421, с посока на движение от Околовръстен път към [улица]. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, като приложените снимки съгласно чл.189, ал.15 ЗДвП са годни веществени доказателства.

Обжалваният електронен фиш съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 ЗДвП реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационният номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото

е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане. В случая разпоредбата на чл. 57 ЗАНН, уреждаща реквизитите на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл. 189, ал. 4 ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство. Макар и нормата на чл. 189, ал. 11 ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им /предвид реквизитите, установени в чл. 189, ал. 4 ЗДвП/, нито във връзка с процедурата по съставянето им.

Според § 6, т. 65 от ДР на ЗДвП, автоматизирани технически средства и системи са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

В случая нарушението е установено с автоматизирано техническо средство АТСС CORDON M2, за което е представено удостоверение за одобрен тип средство за измерване. Изпълнени са законовите изисквания по ЗДвП техническото средство, с което е установено нарушението, да бъде автоматизирано. По делото е приложен снимков материал, изготвен по съответния ред, от който се установява номерът на автомобила, превишението на скоростта, датата и часът на нарушението.

Основното оплакване в касационната жалба се отнася до субекта на отразеното в обжалвания ЕФ нарушение.

Разпоредбата на чл. 188, ал. 1 ЗДвП съдържа принципното правило относно субекта на административнонаказателна отговорност по ЗДвП, а именно: собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение, като собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Конкретно проявление на този принцип по отношение на електронните фишове е регламентацията на чл. 189, ал. 5 ЗДвП, съгласно която в 14-дневен срок от получаването на ЕФ собственикът заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. Последица от реализирането на тази възможност за собственика е издаването и изпращането на електронен фиш по ал. 4 за извършеното нарушение на лицето, посочено в декларацията, и анулиране на първоначално издадения електронен фиш. Изискването на чл. 189, ал. 5 ЗДвП за деклариране от страна на собственика на МПС на лицето, което е извършило нарушението, гарантира протичането на административнонаказателното производство в разумни срокове, тъй като волеизявлението под формата на декларация позволява на административнонаказващия орган (АНО) да се базира на декларираните данни и да издаде ЕФ срещу посоченото в декларацията лице, без да проверява дали това лице е реалният нарушител. При издаването на ЕФ чрез използване на АТСС не е възможно установяване по друг начин от страна на АНО на конкретното физическо лице - нарушител. Следва да се посочи, че процесуалните срокове, какъвто е срокът по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, са по правило преклузивни. С изтичането им се погасява материалното право на адресата на ЕФ - собственик на МПС да се

освободи от административнонаказателна отговорност, като декларира или докаже, че друго лице е управлявало МПС на процесното място и в процесното време. На това основание несъбирането на гласни доказателства от СРС не е съществено нарушение на процесуалните правила.

Следователно, съдът не е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила, налагащи в съответствие с чл. 63 от ЗАНН отмяна на акта - фактическата обстановка е изяснена в пълнота, като са разгледани направените пред него възражения, които са намерени за неоснователни.

При този изход на спора, на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, като с оглед изхода от спора и на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 40,9 евро, равняващи се на 80 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл.63в от ЗАНН, Административен съд София – град, I Касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3981/04.11.2025 г., постановено по нахд № 7070/2025 г. на СРС, НО, 129-ти състав

ОСЪЖДА Е. И. Л., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 40,9 евро.

Решението не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ
ЧЛЕНОВЕ